

dem og derfor forvolde de Gener, som jeg omtalte.

Den ærede Minister erkendte, at to kvindelige Adjunker ere blevne ansatte, uden at de paagældende Poster ere blevne opslaaede ledige. Den ærede Minister nævnte, at det kun er sket i disse to Tilfælde, nævnte de Grunde, som Ministeriet har haft til at afvige fra den almindelige Regel og tilføjede, at dette ikke betyder, at man fremtidig vil gaa bort fra Regelen. Dermed er jeg selvfølgelig fuldstændig tilfreds. Jeg forstaa derfor ikke, at Ministeren gaar den Vej yderligere at opløse de Anbefalinger, som have ledet Ministeren i de to Tilfælde. Det kan dog umulig være Ministerens Mening, at disse Anbefalingers Indhold skulle gøres til Genstand for Forhandlinger her i Tinget. Her i Tinget tale vi jo kun om Principperne ikke om Personerne. Taktfølelsen vil forhindre fra at komme ind paa at tale, om Ministeriet har handlet rigtigt efter disse Anbefalinger eller ej. Den ærede Minister har jo selv sagt, at selv om han i et tilsvarende Tilfælde skulde faa lignende Anbefalinger eller endogsaa bedre Anbefalinger, før et Embede var opslaaet ledigt, vilde han dog ikke fremtidig undlade at opslaa det. Det forekommer mig derfor hverken at være nødvendigt eller korrekt, da jeg selvfølgelig maa erklære mig fuldstændig tilfreds med de Udtalelser, Ministeren har fremsat i denne Sag.

Med Hensyn til, hvad den ærede Minister fremførte om Almenskoleloven, vil jeg sige, at det forekommer mig, at det var overordentlig svagt. Jeg har ganske vist gjort gældende og fastholder det, at denne Lov blev gennemført i en urimelig Fart her i Tinget, og at det, at Ministeren nævnte 7 Maaneder, afkræfter det ikke. Det er vitterligt, at Loven ikke blev gennemført i Kraft af, at et bestemt pædagogisk Princip havde sejret, men det var de politiske Forhold, som der i høj Grad spillede ind, ligesom de have gjort andre Steder, og naar de spille ind i et saadant Forhold, komme de som Regel til at gøre Skade. Den ærede Minister er ganske sikkert ikke ukendt med, at Lærerne saavel indenfor Statsskolevæsenet som indenfor Privatskolerne den Gang indtrængende bleve opfordrede til endelig for Guds Skyld at tie stille, thi nu var den politiske Situation en saadan i Øjeblikket, at der var en Mulighed for at komme til en Reform, og naar det ikke kunde ske nu, vidste man ikke, naar man kunde komme til en Afgørelse. Det gjaldt om ikke at vække Betænelig-

hed hos Rigsdagen, hvis Sagskundskab paa de forskellige Punkter altid maa være noget begrænset, og som heller ikke kan være sagkyndig i alle mulige Spørgsmaal. Ministeren gaar uden om den Anke, at Lovens Gennemførelse — jeg har hidtil kun talt om Lovens Vedtagelse — var sket paa en Maade, der ikke stemmede med Skolens Tarv. Nu vil den ærede Minister vist ikke kunne benægte, hvad jeg i saa Henseende har fremført, at Planen for Undervisning i Mellemskolen er fremkommet et Aar efter, at Mellemskolen var indført. Naar jeg nu har spurgt om Realklassen, der altsaa skal bygges oven paa Mellemskolens fjerde Klasse, saa svarer Ministeren dertil: Ja, den skal nok komme i god Tid, det haster jo ikke, der er endnu 2 $\frac{1}{2}$ Aar til, at Realklasser skulle indføres. Ja, men det er ikke det, jeg har ønsket, jeg har ikke spurgt efter Planen for Undervisningen i Skolen. At det ikke vil gentage sig, at den kommer et Aar efter Realklassens Indførelse, tvivler jeg ikke om. Nej, det, jeg har noget imod, og som den ærede Minister vist ikke vil benægte, er, at Overvejelserne med Hensyn til, hvad der skal læres, have indskrænket sig til at angaa Mellemskolen, saaledes at Realskolen fuldstændig er skubbet ud af disse Overvejelser, som Ministeren jo selv har ledet, med andre Ord, at Ministeren i Overvejelserne om Skoleplanen er gaaet den Vej, som han kunde have gaaet, hvis hans oprindelige Forslag var gaaet igennem, og hvis der ikke fra Landstingets Side var gjort andre Opfattelser gældende. Thi i Henhold til disse Opfattelser er Realklassen en Slutsten paa Mellemskolens Klasser, og det er jo ganske forkasteligt at udelade Slutstenen fra Overvejelserne, udelade den fra Overvejelserne angaaende Underbygningen. Det, som jo er Hovedsagen ved en Skolebygning i aandelig Forstand, er jo dette, at man maa se, hvad det er for et Maal, man vil tilstræbe, og saa maa man se, om det Underlag, der er for Bygningen, kan bære. Deraf følger naturligvis ikke, at der forinden skal være udarbejdet en fuldstændig Plan for, hvad der skal undervises i, men der maa dog fra dem, der lede denne Sags Gennemførelse, være lagt noget saadant til Rette, at vi ikke svæve ganske i det blaa. Det indskrænker sig jo ikke til at angaa saa og saa mange Lovparagraffer, men det aandelige Indhold af disse Paragraffer maa staa de ledende klart i Hovedtrækkene, og naar det ikke har været Tilfældet fra Begyndelsen, maa Udarbejdelsen af Undervisningsplanen nød-